

Księga Daniela - numer sto osiemdziesiąt osiem

Od Rafii do Panium: Odkrywanie proroczego znaczenia starożytnych bitew

Jeff Pippenger

2024-04-18

Bitwa pod Rafią i bitwa pod Panion to dwa odrębne wydarzenia historyczne, które miały miejsce w różnych okresach i kontekstach, ale oba mają znaczenie w historii starożytnej Judei i jej okolicznych regionów. Bitwa pod Rafią miała miejsce w 217 r. p.n.e. Bitwa pod Panion odbyła się w 200 r. p.n.e. między Królestwem Seleucydów (królem północy) a Królestwem Ptolemeusza (królem południa). Te dwie bitwy są opisane w wersetach 11–15 rozdziału 11 Księgi Daniela. Te dwie bitwy poprzedziły powstanie Machabeuszy w 167 r. p.n.e.

Bitwa pod Panium wzięła swą nazwę od pobliskiego obiektu geograficznego, Góry Panium, gdzie doszło do starcia. Nazwa Panium wywodzi się od greckiego boga Pana, któremu poświęcona była tam świątynia. Miejsce to znane było jako Panium ze względu na związek z kultem Pana. Zespół świątynny często nazywano Sanktuarium Pana, co podkreślało jego rolę jako miejsca religijnej pobożności i kultu poświęconego bogu Panowi. Termin „Nimfeum” odnosi się do monumentu lub kapliczki poświęconej nimfom wodnym w religii starożytnej Grecji i Rzymu. Zespół świątynny w Panium obejmował grotę i naturalne źródło, które uważano za zamieszkane przez nimfy, dlatego bywał nazywany Nimfeum w Panium.

Po odbudowie i rozbudowie miasta przez Heroda Filipa, syna Heroda Wielkiego, było ono znane jako Cezarea Filipowa na cześć cesarza rzymskiego Cezara Augusta oraz samego Heroda Filipa. Kompleks świątynny był ważnym ośrodkiem religijnym w tym mieście.

Za panowania cesarza Augusta świątynię ponownie poświęcono lub przemianowano na cześć Augusta, co odzwierciedlało kult cesarski oraz integrację rzymskich praktyk religijnych z lokalnym krajobrazem religijnym. Okolice starożytnego miasta Cezarei Filipowej, gdzie znajdowała się świątynia Pana, bywały nazywane „Bramami Piekła” lub „Bramami Hadesu”.

W wersetach 16–19 rozdziału 11 Księgi Daniela przedstawiono trzy obszary geograficzne, które pogański Rzym miał podbić, aby zostać ustanowionym jako czwarte królestwo prorocтва biblijnego oraz jako król północy w tym rozdziale. W wersecie 16 wskazuje się, że rzymski wódz Pompejusz podbił Syrię w 65 r. p.n.e., a następnie Jerozolimę w 63 r. p.n.e. Wersety 17–19 wskazują na podbój Egiptu przez Juliusza Cezara, trzeci z trzech przeszkód. Bitwa pod Akcjum w 31 r. p.n.e. wyznacza początek trzystu sześćdziesięciu lat, podczas których pogański Rzym miał rządzić niepodzielnie, w wypełnieniu wersetu 24 rozdziału 11 Księgi Daniela.

W wersecie dwudziestym zaznaczono panowanie Cezara Augusta, w którego czasie narodził się Jezus. Następnie w wersetach dwudziestym pierwszym i dwudziestym drugim wskazano panowanie niegodziwego Cezara Tyberiusza, tym samym wyznaczając ukrzyżowanie Chrystusa. W wersecie dwudziestym trzecim zaznaczono sojusz, jaki Żydzi machabejscy zawarli z pogańskim Rzymem, i w ten sposób bieg historii, który rozpoczął się w wersecie jedenastym, zostaje

wstrzymany, a narracja historyczna cofa się do okresu od 161 p.n.e. do 158 p.n.e.

Werset dwudziesty trzeci przedstawia linię Machabeuszy i choć nie podaje wszystkich szczegółów ich proroczej linii, czyni to zapis historii. W 217 r. p.n.e. doszło do bitwy pod Rafią, a w jej następstwie małoletni król pozostawił Egipt bezbronnym. Gdy w 200 r. p.n.e. królowie Seleucydów i królowie greccy planowali rozprawić się z małoletnim królem, Rzym wkroczył na scenę dziejów i stał się obrońcą egipskiego małoletniego króla. W tym samym roku miała miejsce bitwa pod Panium. Następnie w 167 r. p.n.e. rozpoczęła się wojna partyzancka Machabeuszy.

Powstanie Machabeuszy rozpoczęło się w Modein w 167 r. p.n.e. i polegało na tym, że Machabeusze walczyli nie tylko z imperium Seleucydów, lecz także z Żydami, których uznali za sprzymierzonych z Seleucydami. Powstanie miało podłoże religijne i było prowadzone przeciwko wrogowi wewnętrznemu i zewnętrznemu. W 164 r. p.n.e. Machabeusze ponownie poświęcili Świątynię, a to wydarzenie upamiętnia żydowskie święto Chanuka. W tym samym roku zmarł niesławny Antiochos Epifanes. Następnie od 161 r. p.n.e. do 158 r. p.n.e. zawarto z Rzymem "ligę" z wersetu dwudziestego trzeciego.

Jedyna bezpośrednia wzmianka o Machabeuszach, ich powstaniu i ich sojuszu z Rzymem znajduje się w wersecie dwudziestym trzecim, lecz historia dynastii, zwanej dynastią hasmonejską, rozpoczęła się w Modein w 167 r. p.n.e. i trwała aż do czasu ukrzyżowania. Ostatnimi przedstawicielami dynastii hasmonejskiej byli faryzeusze z czasów Chrystusa. Dlatego istnieje prorocza linia dziejów odstępczego judaizmu, reprezentowana przez Machabeuszy, która rozpoczęła się w 167 r. p.n.e. podczas powstania w Modein i kończy się w wersecie dwudziestym pierwszym i dwudziestym drugim, gdy Jezus został ukrzyżowany.

Ich historia osiągnęła punkt zwrotny w wersecie szesnastym, kiedy Rzym po raz pierwszy, za sprawą Pompejusza, podbił Jerozolimę. Jego główną motywacją, by wówczas sprowadzić zniszczenie na Jerozolimę, był spór między dwiema frakcjami dynastii hasmonejskiej. Od tego momentu (63 r. p.n.e.) Judea znajdowała się pod panowaniem Rzymu. Dynastia hasmonejska Machabeuszy rozpoczyna się proroczo w bitwie pod Modein w 167 r. p.n.e., a następnie zostaje podporządkowana Rzymowi w 63 r. p.n.e. Wkrótce po początku tej historii Machabeusze zainicjowali i zawarli sojusz z Rzymem w latach 161–158 p.n.e. Pozostawali w poddaństwie wobec Rzymu od 63 r. p.n.e. aż do krzyża i ostatecznego zniszczenia Jerozolimy w roku 70.

Prorocza linia Machabeuszy jest linią odstępczego judaizmu i dlatego obrazuje linię odstępczego protestantyzmu. Od bitwy pod Panium aż po ustawę niedzielną z wersetu szesnastego prorocze wydarzenia z roku 200 p.n.e., 167 p.n.e., 164 p.n.e. oraz przymierze z lat 161–158 p.n.e. zostaną powtórzone w historii odstępczego protestantyzmu. Te kamienie milowe pojawią się w historii ósmego prezydenta, który jest z siedmiu, przed ustawą niedzielną. Rok 200 p.n.e. reprezentuje zewnętrzną linię republikańskiego rogu w odniesieniu do roku 167 p.n.e., reprezentującego wewnętrzną linię rogu odstępczego protestantyzmu.

Te drogowskazy są zasadniczo ukryte w linii historycznej dynastii hasmonejskiej, ale mimo to stanowią część ukrytej historii wersetu czterdziestego jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Jest to linia, która stanowi część „tej części prorocstwa Daniela dotyczącej dni ostatecznych”.

Sam fakt, że judaizm obchodzi Chanukę na pamiątkę powstania Machabeuszy, nie czyni Machabeuszy sprawiedliwymi. Z powodu buntu Szekina nigdy nie powróciła do świątyni, która została odbudowana po siedemdziesięcioletniej niewoli. Ostatnie prorockie przesłanie przyszło przez Malachiasza mniej więcej dwa stulecia przed Machabeuszami. Historia Machabeuszy wskazuje, że pozwolili oni swoim przywódcom politycznym pełnić także funkcję arcykapłana — co było tym samym grzechem, którego próbował się dopuścić egipski Ptolemeusz, a także król Ozjasz. Tradycja podaje, że Bóg interweniował, aby powstrzymać Ptolemeusza przed świętokradczym czynem, a Słowo Boże wprost stwierdza, że Bóg rzeczywiście interweniował, gdy król Ozjasz próbował wykonywać posługę kapłana i króla. Ostatnim owocem ich dynastii byli faryzeusze. Nie ma powodu, by wnioskować, że Machabeusze byli symbolem sprawiedliwości, mimo historycznej czci, jaką mogą żywić wobec nich Żydzi współczesnego judaizmu.

Reformacja protestancka rozpoczęła się za czasów Lutera i była procesem postępującym. Nie była to nowa tradycja, gdyż Jezus i Jego uczniowie byli protestantami; było to przebudzenie w obliczu ciemności historii, w której przebudzili się Luter i inni reformatorzy. Punktem kulminacyjnym tej postępującej reformacji był ruch millerowski. Bóg nie tylko musiał przebudzić wczesnych reformatorów co do grzechów Babilonu, lecz zamierzał doprowadzić ich do pełnego zrozumienia Jego prawa oraz Jego dzieła w niebiańskiej świątyni. 19 kwietnia 1844 roku protestanci odrzucili narastające światło reformacji i popadli w odstępczy protestantyzm.

Wierni milleriści wówczas otrzymali „płaszcz” i zostali skierowani do Miejsca Najświętszego, aby dokończyć dzieło i stać się dojrzałymi protestanckimi chrześcijanami. W 1863 roku ci, którzy otrzymali płaszcz, przez nieposłuszeństwo odłożyli płaszcz protestantyzmu i przyjęli płaszcz Laodycei. W końcowym okresie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, który rozpoczął się dwadzieścia dwa lata po 11 września 2001 roku, w 2023 roku, Lew z pokolenia Judy odpieczętowanie prawdy, które wypełniają ukrytą historię wersetu czterdziestego z jedenastego rozdziału Księgi Daniela, która jest historią od upadku Związku Radzieckiego w 1989 roku aż po wkrótce nadchodzące prawo niedzielne. Czyniąc to, odpieczętował historię odstępczego judaizmu jako symbolu odstępczego protestantyzmu.

Obie linie odstępczego ludu Bożego, czy to dosłownej Judy, czy duchowej Judy (obie to chwalebne ziemie), kończą się na zdobyciu Jerozolimy: pierwsza w 63 r. p.n.e., a druga przy wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym. Obie linie przedstawiają wojnę motywowaną błędnymi przekonaniem religijnymi. Obie linie przedstawiają wojnę przeciwko greckim filozofom religijnym i w obu przypadkach odstępcy kończą w poddaństwie wobec Rzymu. Utożsamiam trzy bitwy z wersetu czterdziestego z upadkiem Związku Radzieckiego w 1989 r., wojną na Ukrainie oraz Panium w czasie prawa niedzielnego, aby wskazać różnicę między tymi trzema bitwami a trzema wojnami światowymi.

Słowo Boże ostrzegło przed nadciągającym niebezpieczeństwem; jeśli to zostanie zlekceważone, świat protestancki dowie się, jakie są rzeczywiste zamiary Rzymu, dopiero gdy będzie już za późno, by wyrwać się z sieć. Ona po cichu rośnie w siłę. Jej doktryny wywierają wpływ w gremiach ustawodawczych, w kościołach i w sercach ludzi. Wznosi swoje okazałe i masywne budowle, w których tajnych zakamarkach powtórzą się jej dawne prześladowania.

Skrycie i niepostrzeżenie umacnia swoje siły, by realizować własne cele, gdy przyjdzie czas, by uderzyć. Wszystko, czego pragnie, to dogodna pozycja, a to już się jej zapewnia. Wkrótce zobaczymy i odczujemy, jaki jest cel elementu rzymskiego. Ktokolwiek uwierzy i będzie posłuszny Słowu Bożemu, ściągnie przez to na siebie wzdargę i prześladowania. Wielki bój, 581.

Od wersetu dziesiątego, który wskazuje na rozpad Związku Radzieckiego w 1989 roku, aż do Bitwy pod Panium w wersecie piętnastym, papieństwo „umacnia swoje siły, by realizować własne cele, gdy nadejdzie czas, by uderzyć”. Te wersety wskazują na prorocze okoliczności, które stanowią „sidła” przygotowane przez papieństwo, z których nie będzie można „uciec”. W decydującym starciu, przedstawionym przez Bitwę pod Panium, w Stanach Zjednoczonych powstanie obraz bestii. Powstanie tego obrazu jest ostateczną próbą dla ludu Bożego czasów ostatecznych.

Pan wyraźnie mi ukazał, że obraz bestii powstanie, zanim zamknie się czas łaski; gdyż ma on być wielką próbą dla ludu Bożego, przez którą rozstrzygnie się ich wieczny los. ... W 13. rozdziale Księgi Objawienia temat ten jest jasno przedstawiony; [Objawienie 13:11-17, cytowane].

To jest próba, którą lud Boży musi przejść, zanim zostanie opieczętowany. Wszyscy, którzy dowiedli swej wierności Bogu, zachowując Jego prawo i odmawiając przyjęcia fałszywego sabatu, staną pod sztandarem Pana Boga Jehowy i otrzymają pieczęć Boga żywego. Ci, którzy porzucą prawdę pochodzącą z nieba i przyjmą niedzielny sabat, otrzymają znamię bestii. Manuscript Releases, tom 15, 15.

Powstanie obrazu bestii jest przedstawione jako okres, w którym zawarto przymierze z Rzymem. Protestancki róg Stanów Zjednoczonych w 1844 roku stał się córkami Rzymu, a początek ich historii powtarza się na końcu ich historii, gdy ponownie postanawiają naśladować swoją matkę.

Widziałem, że bestia o dwóch rogach miała smoczą paszczę, że jej moc była w jej głowie i że dekret wyjdzie z jej ust. Potem zobaczyłem Matkę Nierządnic; że matka nie była córkami, lecz była od nich oddzielona i odmienna. Miała swój czas i ten minął, a jej córki, protestanckie sekty, były następnymi, które weszły na scenę i działały w tym samym duchu, jaki miała matka, gdy prześladowała świętych. Widziałem, że w miarę jak matka traciła moc, córki rosły w siłę i wkrótce będą sprawować władzę, jaką niegdyś sprawowała matka.

Widziałem, że kościół z nazwy i adwentyści z nazwy, jak Judasz, zdradzą nas katolikom, aby za pomocą ich wpływów wystąpić przeciwko prawdzie. Wtedy święci będą ludem nieznanym, mało znanym katolikom; lecz kościoły i adwentyści z nazwy, którzy znają naszą wiarę i zwyczaje (gdyż nienawidzili nas z powodu szabatu, bo nie mogli go podważyć), zdradzą świętych i oskarżą ich przed katolikami jako tych, którzy lekceważą ustanowienia ludu; to jest, że zachowują sabat, a nie święcą niedzieli.

„Wtedy katolicy wezwą protestantów, by przystąpili do działania, i wydadzą dekret, że wszyscy, którzy nie będą święcić pierwszego dnia tygodnia zamiast siódmego dnia, zostaną zabici. A katolicy, których jest wielu, staną po stronie protestantów. Katolicy oddadzą swoją

moc obrazowi bestii. A protestanci będą działać tak, jak działała ich matka przed nimi, by zniszczyć świętych. Lecz zanim ich dekret wyda owoce, święci zostaną wybawieni przez Głos Boży.” Spalding i Magan, 1, 2.

W tym fragmencie mowa jest o dwóch grupach „nominalnych”, czyli „tylko z nazwy”, które wydają wiernych Bogu katolikom. Rozumienie Ellen White dotyczące kościołów nominalnych i nominalnych adwentystów różni się od tego, co faktycznie reprezentują oni w czasach ostatecznych, ponieważ według niej „nominalny adwentysta” oznaczałby chrześcijanina, który wyznaje wiarę w powrót Chrystusa. Jednak prorocy mówią więcej o czasach ostatecznych niż o dniach, w których żyli, i „nominalny adwentysta” w czasach ostatecznych reprezentuje laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, a kościoły nominalne są potomkami tych, którzy w 1844 roku stali się córkami Rzymu.

Adwentyści Dnia Siódmego będą nienawidzić "mało znanych ludzi", którzy są prawdziwymi przedstawicielami Boga, gdyż "nie mogą obalić prawdy o Szabacie", która oznacza szabat odpoczynku dla ziemi. Kościół Adwentystów Dnia Siódmego deklaruje, że zachowuje siódmy dzień jako dzień czci, lecz w dniach ostatecznych Szabat, którego nie mogą obalić, to "siedem razy" z Księgi Kapłańskiej 26, które było pierwszą fundamentalną prawdą, jaką odrzucili w 1863 roku.

Fragment, którym się teraz zajmujemy, wskazuje proroczą dynamikę związaną z historią, która rozpoczyna się wraz z rychło nadchodzącą ustawą niedzielną, lecz ostateczny okres próby, który następuje po ustawie niedzielnej, najpierw rozgrywa się w Stanach Zjednoczonych. Gdy nastanie ustawa niedzielna, Stany Zjednoczone zmuszą cały świat do postawienia obrazu bestii, ale zanim dokonają tego dzieła, postawią obraz bestii w Stanach Zjednoczonych.

„Gdy Ameryka, kraj wolności religijnej, zjednoczy się z papieżem w gwałceniu sumień i zmuszaniu ludzi do święcenia fałszywego sabatu, mieszkańcy każdego kraju na świecie zostaną skłonieni do naśladowania jej przykładu.” Świadectwa, tom 6, 18.

„Inne narody pójdą za przykładem Stanów Zjednoczonych. Choć to one wiodą prym, jednak ten sam kryzys dotknie nasz lud we wszystkich częściach świata.” Świadectwa, tom 6, 395.

Wielka próba dla ludu Bożego następuje przed prawem niedzielnym, gdyż wraz z prawem niedzielnym dla Adwentystów Dnia Siódmego zamyka się czas łaski. Próba ta jest przedstawiona jako utworzenie obrazu bestii, a obraz bestii to połączenie Kościoła i państwa, przy czym nad tą relacją kontrolę sprawuje Kościół. Tak jak protestanci stali się córką Rzymu w 1844 roku — a córka jest obrazem swojej matki — tak odstępczy protestanci dokonają podobnego dzieła w dniach ostatecznych, ponieważ Jezus zawsze ilustruje koniec rzeczy początkiem rzeczy.

Historia przedstawiona przez „przymierze” z wersetu dwudziestego trzeciego jedenastego rozdziału Księgi Daniela ukazywała deklarujący się jako lud Boży, lecz odstępczy lud ziemi ozdobnej, dążący do zawarcia unii z Rzymem. Okres 161–158 p.n.e. przedstawia formowanie obrazu bestii, kulminujące w prawie niedzielnym.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Ale czym jest „obraz dla bestii”? I jak ma zostać utworzony? Obraz tworzy dwurożna bestia i jest on obrazem dla bestii. Nazywany jest także obrazem bestii. Aby więc dowiedzieć się, jaki jest ten obraz i jak ma zostać utworzony, musimy zbadać cechy samej bestii — papieżstwa.

"Kiedy wczesny Kościół uległ zepsuciu, odchodząc od prostoty ewangelii i przyjmując pogańskie obrzędy oraz zwyczaje, utracił Ducha i moc Bożą; i aby kontrolować sumienia ludzi, szukał poparcia władzy świeckiej. Rezultatem było papieżstwo, Kościół, który sprawował kontrolę nad władzą państwową i wykorzystywał ją do realizacji własnych celów, zwłaszcza do karania 'herezji'. Aby Stany Zjednoczone utworzyły obraz bestii, władza religijna musi w takim stopniu kontrolować władzę cywilną, aby władza państwowa była również wykorzystywana przez Kościół do realizacji jego własnych celów." Wielki bój, 443.